

דלכ' לא גרע הכופר צפקדון ואינו מודיע על מאורעותיו מזה שאמר שאינו יודע מאורעותיו דמחייצין לי' מדין איני יודע אם פרעתיך והכ"נ נחייצ מה"ט היודע ואין מודיע, וי"ל צזה.

ובן יל"ד לשי' החזו"א דשומר שאין יודע מאורעות הפקדון חייב לשלם ציודע ואין מודיע למפקיד מהו. ואת"ל דחייב יתחייב הכופר צפקדון מה"ט דלא הודיע מאורעותיו למפקיד.

דף ו' ע"ב

ב. בענין ביטול ברוב בבריה ובבני אדם (ועוד)

בתומ' ד"ה קפך כתבו וזרי' נמי לא הוה כדפרי' בחולין וכו'. ומוכית מכאן המהרי"ל צתשובה (סי' ע"צ) דהא דזרי' אינה בטלה צרוז הוא מה"ט דצהא איירינן כאן צסוגין וכמזואר צדזרי התוס'.

ובפרי"ח יו"ד סי' ק' ס"ק ג' תמה צזה וכתב דכל מידי דחשיב דאינו צטל הוא מדרבנן. וכן נקטינן להלכה דאינו אלא מדרבנן.

והנה צס' חי' רמ"ש חולין (דף נ"ו) מייתי מהפליתי דאדם לא צטל צרוז מה"ט.

אך צמהרי"ל שם צתשובה מזואר דס"ל דאדם צטל צרוז מה"ט. והי' אפשר לכ' לחלק צזה דכל זה צדזרים שנוגעים לגוף האדם צלצד כגון אדם שנטמא שנתערב צטהורים דהוה דומי' דכלי טמא שנתערב צטהורים [וכן אדם שאסר גופו צקונם על אחרים ונתערב צאחרים ואין ידוע מי הוא], אבל מה שנוגע לעצמותו של האדם כגון פסול קהל או כהונה לא שייך צזה ציטול צרוז וק"ו שלא נאמר דיהודי שנתערב צין גויים צטלה יהדותו ממנו.

אך הנה צמהרי"ל גופי' הנידון הוא ציטול צרוז הנוגע לפסולי כהונה דאהא דתנן צכתו' כ"ז א' עיר שכצוה כרקום כל

כהונות שנמצאו שם צתוכה פסולות לכהונה מדין צצוי' אמרינן עלה שם צגמרא דאם יש שם מצוואה אחת אף שאין מחזקת אלא אחת שריין כולהו דכל חדא וחדא אמרינן דהיינו הא דהייתה שם. ומייתי שם המהרי"ל קושית השואל מ"ט לא מצטלינן האי חדא צצמחצא צרוז האחרות, והיינו דתיפסל לכהונה. [ויעו"ש תירומו ונ"צ].

והנה מקושיא זו יש ללמוד ג' דברים. א', דיש ציטול צרוז צאדם [מן התורה, יעו"ש צמהרי"ל צהמשך דצריו]. ב', דמהני ציטול צרוז גם לאשוויי דינים על המתצטל (ולא רק להוריד ממנו דינים כגון ציטול צרוז צאיסורים) וכמו שדנו האחרונים צחוט ציצית שלא נטוה לשמה אי צטל צרוז צוטים שנטוו לשמה ויהא כשר לציצית. [וכן דנו לענין אי היתר צטל צרוז איסור לאשוויי איסור עליו]. והנה חזינן כאן דס"ל למהרי"ל דחייל איסור צצוי' על האשה המתצטלת. (ודו"ק נידון דתוס' דהוא לאשוויי דינים). ג', מוכח מהמהרי"ל דדין ציטול צרוז אינו רק כשהאיסור שנתערב צרוז היתר אינו ניכר כגון חתיכת איסור שנתערב צצ' חתיכות היתר וא"א להכיר כעת מי זאת החתיכה האסורה, אלא אפילו שכל החתיכות ניכרות אלא שאין ידוע מי מהן נאסרה כגון ג'

חתיכות מג' זהמות שנתערבו וניכרת כל חתיכה מאיזה זהמה היא ומלאו טריפה צבני מיעיים של זהמה אחת מהן ואין ידוע של איזו מהזהמות צני מיעיים אלו דהי' מקום לדון דכאן ל"ש ציטול צרוצ שכל חתיכה ניכרת רק אין ידוע מי מהם אסורה. ועי' צמכתצי החזו"א להגר"א ז"ל שנדפסו צקוצן אחד דאין צזה נפ"מ דצכל ענין צטל והאריך צזה. והנה דכות' נידון דידן שהנשים ידועות אך אין ידוע מי זאת מהם שהיתה צמחצא. וי"ל צזה.

אמנם לכ' יש ראי' מירושלמי דאין אדם צטל צרוצ מה"ת ואפילו צמה שאינו נוגע לעצמותו של האדם אלא

לגופו צלצד (כגון טמא שנתערב צטהורים).

דאמריי צירוש' (פ"ז דפסחים ה"ו) דציצור שנטמא אחד מהם ואין ידוע מי הטמא איכא התם מאן דאמר שיעשו כולם צטומאה. [ואריך להצין הסצרה צזה מ"ט נחשצ כה"ג כציצור טמא שהותרה צו טומאה דכאן רק אחד טמא אלא שאינו ידוע]. אך עכ"פ חזינן מכאן דאדם טמא אינו צטל צרוצ צטהורים מה"ת [דאי רק מדרצנן לא הוה שרי לאחרים לעשות צטומאה]. וצ"ע צמהריט"א שצוין צגליון הש"ס שם צירוש'.

ג*. בענין רוב בעשירי ספק ובספק ממזר

בתומ' הרא"ש כתב אהא דקפץ אחד מן המנויים דנכצשינהו וניניידו וכה"ג אמרינן צעלמא דאיכא גזירה מדרצנן שמה יקח מן הקצוע ודן אס גם לענין מעשר זהמה אמרינן כן ותירץ דכל דפריש אכתי עשירי ספק הוא ולא מהני צזה רוצ.

והאחרונים דנים צזה אי גם צמילי אחריני שהותר ספק אמרינן כן כגון ספק ממזר וכן צספק ערלת חו"ל וכן צספק טומאה צרה"ר, והאריך הגרע"א צזה צתנינא, ויש שרואים לומר דזה רק צמידי דצעי מנין דאין כאן מנין ודאי ולא צשאר דוכתי.

דף ז' ע"א

ד. בענין ממון שאין יכול להוציאו בדיינים

דין ממון שאין יכול להוציאו צדיינים אין לו שייכות עם דין ממוני (כמו צמוחצק וכיוצ"ז) אלא הוא כעין דין אינו צרשותו צמטלטלין, וצקרקות תלי' צאין יכול להוציאו צדיינים [ומיהו לא תליא ממש צצ"ז די"ל דגם ר"ל דס"ל דצמטלטלין יכול להקדיש ולמכור מה שאינו צרשותו יודה צמה שאין יכול

להוציאם צדיינים שאין יכול להקדיש ולמכור ונתצאר צמק"א, וכ"כ צאו"ש פ"ד מעדות ה"ג וצ"ע צכ"ד שם (ראיתי ציון לנחל יצחק ל"ט א' צ').]. ונמצא לפי"ז דדין זה הוא אפילו צגוונא שאין ציכולת הדיינים להוציא מפני אלימות המחציק ולאו דווקא כנידון דסוגיין דהוא מפני שאינו יכול צדין להוציאו.